

İSMET ÖZEL

Yazarın utanç zamanı

Onsekiz yıl yedi aydır devam eden gazete yazarlığım boyunca elbet bir çok duyguya kapıldım. Yazarken coşkulu anlar geçirdim. Bezginlik içinde yazılar yazdım. Yazımın başına öfkeyle oturduğum çok oldu. Umutlandım, endişelendim, sevince de korkuya da kapıldım. Ama bugün ilk defa, onsekiz yıldır ilk defa yazı yazıyor olmaktan utanıyorum.

Utancımın sebebi işlenmiş bir kabahat değil. Kişioğlu yalnız kendi kabahatinden utanmayabilir. Birileri adına da utanır insan. Hayır, böyle bir şey yok. Utancım ayıplanma baskısı altında duyulan rencide oluşla hiç ilgisi yok. Bata insanlar (bilhassa çocuklar) kabahatli olmadıkları, hatta başarılı oldukları bir sırada, sırf dikkatler üzerlerine çevrildiği için utanıverirler. Bu da değil. Utancımın alkışların uyandırdığı telâşla hiç ilgisi yok. Utancımın sebebini biliyorum. Size de söyleyeceğim. Söylemeye gayret edeceğim.

İçinde bulunduğumuz siyasi ortam dolayısıyla bir gazete yazısı yazmaktan utanıyorum; çünkü söylenmesi gereken şeylerin söylendiği taktirde hiç bir yararlı sonuç doğurmayacağını biliyorum. Eğer yararlı sonuç doğurmayacaksa o şey "söylenmesi gereken şey" değilmiş diyeceksiniz. İşte mesele burada. Mutlaka söylenmesi gereken şeyler var; ancak söylenirse mutlaka boşuna söylenmiş olacak. Çünkü bu karnavalda Azrailin Azrail kılığına girdiğine hiç kimse inanmayacak.

Söylenecek şeyler olduğunu bildiğim için utanıyorum. Bu şeyleri söylemeye yeltendiğim için utanıyorum. Aynı şeyleri söylemeye hiç yanaşmadım diye utanıyorum. Utangaçlığımdan utanıyorum. Utanmazlığımdan utanıyorum. Mecburiyetlerimden, kendime koyduğum sınırlamalardan utanıyorum. Serazatlığımdan, kendime tanıdığım hareket kolaylığımdan utanıyorum.

Birlikte yol yürüyebileceğim insanlar nerede diye sormaktan utanıyorum. Yazdıklarımı dikkatle izleyen insanların bulunmasından utanıyorum. Sesimin yankısından utanıyorum. Sesimin yankısının sesim olmadığını bildiğim için onlara ulaşamaktan utanıyorum. Onları etkilemiş olmaktan utanıyorum. Onlardan etkilenmiş olmaktan utanıyorum. Bu derecede yoğun bir utancın doğmasında ne benim, ne okurlarımın bir kabahati yok. Ben sadece gerçeği farketmekten dolayı utanıyorum. Öfkeli, huzursuz küskün, bezgin, bedbin değilim. Neş'eli, keyifli, gülümser, gayretkeş, nikbin değilim. Utanıyorum, utanç içindeyim. Daha az hassasiyetle (yani biraz vurdumduymazlıkla), daha az samimiyetle (yani siyasi oluşumun çıkar sağlayan vasfını da görerek) bu durumu hafif atlatabilirdim belki. Ama anlaşılın Türkiye'nin siyasi yönelişiyle kendi hayatım arasındaki irtibatı çok genç yaşlarımda çok derinden ihdas etmiş olmalıyım ki ufukta böyle bir ihtimal görünmüyor. Çok duyarlı ve çok bağ tutkunu kalmakla bana yapışıp kalan utancım bakalım beni nereye iletecek?